

Kontakty z Mediami i
Informacja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej
KOMUNIKAT PRASOWY nr 53/10
Luksemburg, 8 czerwca 2010 r.

Wyrok w sprawie C-58/08
Vodafone i in. / Secretary of State for Business, Enterprise and Regulatory
Reform

Rozporządzenie w sprawie roamingu jest ważne

Wspólnota była uprawniona do ustanowienia w interesie rynku wewnętrznego limitów opłat pobieranych przez operatorów telefonii ruchomej za połączenia roamingowe

Rozporządzenie w sprawie roamingu¹ określa ceny maksymalne, które mogą być pobierane przez operatorów telefonii ruchomej za połączenia głosowe odbierane i wykonywane przez użytkowników znajdujących się poza swą siecią. Rozporządzenie ustala również ceny maksymalne dla opłat z tytułu roamingu na poziomie hurtowym, tzn. dla opłat uiszczanych przez sieć konsumenta na rzecz używanej przez konsumenta sieci zagranicznej.

Rozporządzenie zostało przyjęte na podstawie art. 95 traktatu WE, który umożliwia Wspólnocie przyjęcie środków prawodawczych w celu zbliżenia przepisów prawnych państw członkowskich w przypadku różnic lub potencjalnych różnic mogących stanowić przeszkodę w ustanowieniu lub funkcjonowaniu rynku wewnętrznego.

W wersji pierwotnej przewidziano, że rozporządzenie wygaśnie w dniu 30 czerwca 2010 r. W czerwcu 2009 r. zostało ono zmienione nowym rozporządzeniem², które rozszerzyło zastosowanie cen maksymalnych na SMS-y i transmisję danych i przedłużyło jego ważność do dnia 30 czerwca 2012 r.

Czterej główni operatorzy europejskiej telefonii ruchomej, Vodafone, Telefónica O2, T-Mobile i Orange zakwestionowali ważność rozporządzenia w sprawie roamingu przed High Court of Justice of England and Wales. Sąd ten zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości z pytaniem, czy Wspólnota miała prawo przyjąć rozporządzenie na podstawie art. 95 WE, i czy określając maksymalne ceny detaliczne prawodawca wspólnotowy naruszył zasady pomocniczości lub proporcjonalności.

Trybunał stwierdził po pierwsze, że **rozporządzenie** ma rzeczywiście na celu poprawę warunków funkcjonowania rynku wewnętrznego, i że **mogło ono zostać ustanowione na podstawie art. 95 WE**.

W tym kontekście Trybunał wskazał, że w czasie przyjmowania rozporządzenia poziom cen detalicznych usług roamingu międzynarodowego był wysoki i stosunek kosztów do cen nie odzwierciedlał sytuacji, jaka powinna mieć miejsce na rynku w pełni konkurencyjnym. Ten wysoki poziom cen był rozpatrywany przez władze publiczne oraz stowarzyszenia ochrony konsumentów w całej Wspólnocie jako utrzymujący się problem i próby jego rozwiązania na podstawie istniejących ram prawnych nie skutkowały obniżeniem cen. Ponadto na państwa członkowskie wywierana była presja, aby podjęły one środki w celu rozwiązania tego problemu. W tych okolicznościach prawodawca wspólnotowy miał do czynienia z konkretną sytuacją, w której

¹ Rozporządzenie (WE) nr 717/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2007 r. w sprawie roamingu w publicznych sieciach telefonii ruchomej wewnątrz Wspólnoty oraz zmieniające dyrektywę 2002/21/WE (Dz.U. L 171, s. 32).

² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 544/2009 z dnia 18 czerwca 2009 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 717/2007 w sprawie roamingu w publicznych sieciach telefonii ruchomej wewnątrz Wspólnoty oraz dyrektywę 2002/21/WE w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (Dz.U. L 167, s.12).

prawdopodobne było przyjęcie rozbieżnych środków krajowych zmierzających do obniżenia cen detalicznych bez wpłynięcia na ceny hurtowe. Jednakże taki rozwój mógł spowodować znaczne zakłócenia konkurencji i zaburzenia właściwego funkcjonowania rynku roamingu wspólnotowego, co uzasadniało ustanowienie rozporządzenia na podstawie art. 95 WE dobrego celu ochrony prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego.

Po drugie, odnośnie do **proporcjonalności** rozporządzenia – w zakresie, w jakim określa ono nie tylko ceny maksymalne dla opłat hurtowych, lecz również dla opłat detalicznych – **Trybunał stwierdził, że maksymalne ceny detaliczne mogą być uznane za właściwe i konieczne dla ochrony konsumentów przed wysokim poziomem cen.**

Trybunał przypomniał, że przed opracowaniem projektu rozporządzenia Komisja przeprowadziła wyczerpującą analizę rozwiązań i dokonała oceny wpływu gospodarczego różnych rodzajów regulacji. W okresie przyjmowania rozporządzenia poziom średniej opłaty za połączenie w ramach roamingu we Wspólnocie był wysoki (1,15 EUR za minutę, czyli ponad pięć razy więcej niż rzeczywisty koszt hurtowego świadczenia usługi) i stosunek kosztów do cen nie odzwierciedlał sytuacji, jaka powinna mieć miejsce na rynku w pełni konkurencyjnym. Taryfa przewidziana w rozporządzeniu jest znacznie niższa od tej średniej opłaty i orientuje się według hurtowych cen maksymalnych, tak aby opłaty detaliczne bardziej precyzyjnie odzwierciedlały koszty ponoszone przez operatorów.

Ponadto prawodawca wspólnotowy mógł zasadnie stwierdzić, że uregulowanie jedynie rynków hurtowych nie doprowadziłoby do tego samego rezultatu, co sporne rozporządzenie. Obniżka opłat hurtowych niekoniecznie gwarantowałaby obniżenie opłat detalicznych, mając na uwadze, że operatorzy nie są poddani jakiegokolwiek presji konkurencyjnej, bowiem dla większości konsumentów roaming nie odgrywa decydującej roli przy wyborze operatora. Poza tym uregulowanie wyłącznie opłat hurtowych nie odniosłoby bezpośrednich i natychmiastowych skutków dla konsumentów. Wreszcie Trybunał stwierdził, że przyjęte środki mają charakter wyjątkowy, co jest uzasadnione specyficzną charakterystyką, jaką odznaczają się rynki roamingu.

W tych okolicznościach interwencja dokonana na rynku podlegającym konkurencji, ograniczona w czasie i pozwalająca na natychmiastowe zapewnienie ochrony konsumentów przed wygórowanymi opłatami, taka, jak ta, która była przedmiotem niniejszej sprawy, jest proporcjonalna względem zamierzonego celu, nawet jeśli może wywierać negatywne skutki gospodarcze dla niektórych operatorów.

Po trzecie Trybunał dokonał analizy rozporządzenia w zakresie dotyczącym zasady **pomocniczości**, zgodnie z którą Wspólnota jest uprawniona do podjęcia działań jedynie wówczas, gdy państwa członkowskie nie są w stanie osiągnąć tego samego celu w odpowiedni sposób. Trybunał doszedł do wniosku, że mając na uwadze współzależność pomiędzy opłatami hurtowymi i opłatami detalicznymi, **prawodawca wspólnotowy mógł zasadnie uznać, że konieczne było przyjęcie wspólnego podejścia na poziomie Wspólnoty** w celu zapewnienia prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego, umożliwiając operatorom działanie w warunkach jednolitych, spójnych ram regulacyjnych.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst](#) wyroku znajduje się na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

Nagranie wideo z ogłoszenia wyroku jest dostępne przez „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106